

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Noord-Nederland 11 maart 2016 (deelgeschil-procedure)

ECLI:NL:RBNNE:2016:1502 (A/B en Reaal Schade-verzekeringen N.V. (Reaal) (gezamenlijk B c.s.))

Inleiding

Op 10 april 2005 vond een voetbalwedstrijd plaats tussen FVV, het team van A, en Muntendam, het team van B. Zij speelden in de 3e klasse KNVB. A kreeg in de 25e minuut van de wedstrijd de bal aangespeeld en bevond zich in een kansrijke positie voor het doel van de tegenstander. B (spelend met rugnummer 4) en zijn teamgenoot met rugnummer 12 hebben toen een verdedigende actie ingezet richting A. A scoorde toch. Nadat A had geschoten met zijn rechterbeen, heeft hij een gecompliceerde linker enkel/onderbeenfractuur opgelopen. De wedstrijd is toen gestaakt. Door het letsel heeft A een groot aantal operaties ondergaan, met als uiteindelijk gevolg de amputatie van zijn linkeronderbeen.

Van de wedstrijd zijn videobeelden gemaakt. A heeft strafrechtelijke aangifte gedaan tegen B wegens zware mishandeling. De zaak is geseponeerd, vanwege een gebrek aan bewijs. A heeft B aansprakelijk gesteld voor door hem geleden en nog te lijden schade. Reaal, de verzekeraar van B, heeft deze aansprakelijkheid namens B afgewezen. In het dossier zitten verklaringen van verschillende derden: (oud-)scheidsrechter betaald voetbal C, prof. dr. S.K. Bulstra, dr. A.D.P. van Walsum en medisch adviseur dr. A.J.G. Nollen.

A verzoekt de rechtbank, bij uitvoerbaar te verklaren beschikking: te bepalen dat B (hoofdelijk) aansprakelijk is voor het ontstaan en de gevolgen van het ongeval; B en Reaal te veroordelen om de nog nader vast te stellen aan het ongeval gerelateerde schade, zowel geleden als nog te lijden en materieel en immaterieel aan A te vergoeden; B en Reaal te veroordelen in de kosten van deze procedure, althans de kosten te begroten, zoals bedoeld in artikel 1019a Rv.

A stelt dat hij op basis van artikel 7:954 BW een directe actie jegens de verzekeraar van B, Reaal heeft. Op grond van artikel 1019w lid 3 Rv kan een dergelijke verzekeraar in de deelgeschilprocedure worden betrokken. A stelt B

aansprakelijk op grond van artikel 6:162 BW. Volgens A was kort gezegd geen sprake van een rechtstreeks duel om de bal tussen A en B en werd hij door B van achteren en met gestrekt been neergehaald, nadat hij op goal had geschoten. A bevond zich tussen de bal en B. De verdedigende actie was niet (goed) gericht op de bal, omdat de bal te ver buiten het bereik van B was. Het letsel is ontstaan, omdat B het standbeen van A heeft geraakt en dit been 'vaststond' op de grond. Het handelen van B is volgens A onrechtmatig, waarmee de aansprakelijkheid van B jegens A vaststaat. A onderbouwt zijn stelling dat B het letsel heeft veroorzaakt met de verklaring van dr. Van Walsum. Indien de rechtbank van mening is dat het letsel mede door de speler met rugnummer 12 is veroorzaakt, beroept A zich op artikel 6:99 BW. Subsidiair stelt A dat B als deelnemer van een groep mede aansprakelijk is voor schade die is veroorzaakt door het onrechtmatig handelen van zijn teamgenoot met rugnummer 12 op grond van artikel 6:166 BW.

B c.s. betwist dat het letsel is ontstaan door het handelen van B en ook dat B onrechtmatig heeft gehandeld. B voert kort gezegd aan dat het letsel wellicht het gevolg is geweest van de verdedigende actie die door zijn teamgenoot met rugnummer 12 is ingezet of dat het letsel is ontstaan als gevolg van indirect trauma door de val van A waarbij zijn voet met grote kracht op het gras is beland. Dit verweer wordt onderbouwd met verwijzing naar de verklaringen van prof. dr. Bulstra en dr. Nollen. Verder stelt B c.s. dat de geen sprake is van onrechtmatigheid, omdat B geen abnormale of gevaarlijke actie heeft gemaakt die buiten het normale risico van een voetbalwedstrijd valt. Daarnaast betwist B c.s. dat onrechtmatige schade is toegebracht in groepsverband, omdat geen sprake is van een groep als in artikel 6:166 BW en dat niet vaststaat dat zijn teamgenoot met rugnummer 12 een onrechtmatige daad heeft gepleegd jegens A. Tot slot verweert B c.s. zich tegen kosten in deze procedure.

Beoordeling

De rechtbank stelt dat partijen een beroep op een deelgeschilprocedure kunnen doen als zij het in het buitengerechtelijke onderhandelingstraject oneens zijn over bepaalde zaken die de buitengerechtelijke afwikkeling belemmeren. De rechtbank oordeelt in dat geval over de geschilpunten, zodat partijen daarna verder kunnen met

de buitengerechtelijke onderhandelingen, met als doel het sluiten van een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank concludeert dat de onderhandelingen van partijen zijn vastgelopen, omdat zij het oneens zijn over de vraag of B het letsel van A heeft veroorzaakt en zo ja, of zijn handelen onrechtmatig was. In dit geval kan een oordeel van de rechtbank in een deelgeschilprocedure een oplossing bieden. A is daarom ontvankelijk in zijn verzoek en de rechtbank zal ingaan op de geschilpunten.

Het eerste geschilpunt is of er causaal verband is tussen de verdedigende actie (sliding/tackle) van B en het letsel dat bij A is ontstaan. Op basis van de videobeelden is de rechtbank van mening dat het letsel ontstaat op het moment dat zowel B en de anoniem gebleven speler met rugnummer 12 een sliding richting A en/of de bal maken. B zet zijn verdedigende actie in vanaf de linkerkant van A, de speler met rugnummer 12 doet dit vanaf de rechterzijde. Na de actie vallen alle drie de spelers op de grond, waarna A met zwaar letsel achterblijft. Prof. dr. Bulstra heeft verklaard dat het waarschijnlijk is dat het letsel is veroorzaakt door geweldsinwerking op het linkerbeen (standbeen) van A, maar dat hij niet kan beoordelen of dit geweld van links- of rechtsachter is gekomen. Dr. Van Walsum heeft op basis van de anamnese van A, het videofragment, de foto's van het letsel en de primaire röntgenfoto's met een *aan zekerheid grenzende stelligheid* vastgesteld dat sprake is geweest van een direct letsel ten gevolge van hoog energetisch direct inwerkend geweld. Hij heeft het letsel geanalyseerd en aan de hand daarvan een reconstructie gemaakt van wat zich heeft afgespeeld. Volgens hem is het letsel het gevolg van een hoog energetisch trauma met uitwendig inwerkend geweld vanaf de linker achterzijde. Op basis van de videobeelden stelt hij vast dat de valrichting van A uiterst suggestief is voor laag inwerkend geweld van links/achter.

De rechtbank oordeelt dat de conclusies van dr. Van Walsum mede zijn gebaseerd op de primaire röntgenfoto's van het onderbeen van A. Prof. dr. Bulstra had deze foto's niet. Op basis van de uitvoerig onderbouwde en overtuigende analyse van dr. Van Walsum acht de rechtbank bewezen dat het letsel is veroorzaakt door de sliding, althans verdedigende actie die B vanaf de linkerzijde van A heeft ingezet. Het verweer van B dat het letsel van A wellicht het gevolg was van de verdedigende actie van de speler met rugnummer 12 volgt niet uit de analyse van dr. Van Walsum. Hoewel het voor prof. dr. Bulstra niet duidelijk was of het uitwendig geweld van links of rechts kwam, had hij niet de beschikking over de primaire röntgenfoto's, waardoor de rechtbank deze verklaring minder zwaar weegt. Het argument dat het letsel wellicht door rugnummer 12 is veroorzaakt wordt daarom als onvoldoende onderbouwd gepasseerd. Verder heeft B betoogd dat mogelijk sprake was van indirect trauma waarbij het letsel van A is ontstaan door een harde landing van zijn voet op het gras. Uit zowel het rapport van prof. dr. Bulstra als van dr. Van Walsum volgt dat die verklaring niet aannemelijk is. De rechtbank stelt dat

dat het causaal verband tussen het handelen van B en het letsel van A hiermee vaststaat. Nu vaststaat dat het letsel is veroorzaakt vanaf laag inwerkend geweld vanaf links/achter (de kant van B), is ook vast komen te staan dat dit niet is veroorzaakt door de verdedigende actie van de speler met rugnummer 12 die vanaf A's rechterkant kwam.

Vervolgens moet worden beoordeeld of het handelen wordt gekwalificeerd als onrechtmatige daad. Uitgangspunt bij die beoordeling is dat de vraag of een deelnemer aan een sport als voetballen onrechtmatig heeft gehandeld door een gedraging waardoor aan een andere deelnemer letsel is toegebracht, minder spoedig bevestigend moet worden beantwoord dan wanneer die gedraging niet in het kader van sportbeoefening zou hebben plaatsgevonden. De deelnemers aan een sport als voetballen hebben immers tot op zekere hoogte gevaarlijke gedragingen waartoe het spel uitlokt over en weer van elkaar te verwachten, terwijl gedragingen die een overeenkomstig gevaar in het leven roepen, buiten het kader van de sport door deelnemers aan het maatschappelijk verkeer als regel niet van elkaar behoeven te worden verwacht en mede daarom veelal niet aanvaardbaar zijn (HR 28 juni 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZC0300). Voetbal is een contactsport en hieraan is inherent dat een sliding of tackle wordt ingezet. Het raken van de tegenstander in plaats van de bal bij het maken van een sliding is volgens de spelregels ongeoorloofd, maar dit leidt niet tot civiele aansprakelijkheid als die handeling nog door het spel wordt bepaald of op een bepaalde manier in dienst staat van het nagestreefde resultaat en dit niet buiten de grenzen valt van wat in sport en spel over en weer te verwachten is. Als het fysiek ingrijpen van een deelnemer redelijkerwijs niet meer kan worden geacht verbonden te zijn met spel, komen onrechtmatige daad en juridische aansprakelijkheid in beeld. De rechtbank oordeelt dat op basis van het videofragment niet kan worden gezegd dat de sliding pas is ingezet nadat de bal door A op goal is geschoten. Ondanks dat op grond van het fragment kan worden verdedigd dat de sliding te laat is ingezet, was de sliding niet zo kansloos dat A deze niet meer hoefde te verwachten. Een speler die zich in een dusdanige kansrijke positie bevindt, mag verwachten dat de tegenstanders het nodige zullen doen om een doelpunt te voorkomen, net als B in dit geval heeft geprobeerd. Dat die handeling tot verstreckende consequenties heeft geleid en zal blijven leiden valt te betreuren, maar daardoor is nog geen sprake van onrechtmatige daad.

A beroept zich subsidiair op onrechtmatige daad in groepsverband, omdat B als deelnemer van een groep aansprakelijk is voor de schade die is veroorzaakt door zijn teamgenoot met rugnummer 12. Dit wordt afgewezen, omdat al is vastgesteld dat het letsel niet is veroorzaakt door deze speler.

Tot slot heeft A verzocht om de kosten in het kader van deze procedure toe te wijzen. De kosten worden begroot op € 12 146,58. Hoewel B c.s. aanvoert dat deze advo-

caatkosten de dubbele redelijkheidstoets niet kunnen doorstaan, overweegt de rechtbank dat de kosten verdelgbaar en niet onredelijk zijn. De rechtbank begroot de kosten van het deelgeschil op grond van artikel 1019aa Rv op € 12 146,58. Waar A in deze procedure in het ongelijk is gesteld zal het verzoek B te veroordelen in deze kosten worden afgewezen.

Beslissing

De rechtbank begroot de kosten van deze procedure op € 12 146,58 en wijst het verzoek voor het overige af.

FAILLISEMENTSRECHT

Rb. Noord-Holland 2 september 2015

ECLI:NL:RBNHO:2015:7539 (curator Vereniging V.V. Young Boys/gedaagden)

Inleiding

Op 29 september 2010 is de Belastingdienst een fiscaal onderzoek gestart ter zake de voetbalseizoenen 2005 t/m 2011 bij V.V. Young Boys (hierna: Young Boys). In de opgestelde fiscale rapporten wordt geconstateerd dat Young Boys in de betreffende periode een onvolledige boekhouding heeft gevoerd, inkomsten niet of nauwelijks heeft bijgehouden en dat de vereniging nooit aangifte van loonbelasting en/of omzetbelasting heeft gedaan. De Belastingdienst heeft een naheffing van ruim € 2 miljoen opgelegd.

Daarnaast is gebleken dat sinds maart 2010 illegale pokeravonden werden georganiseerd in de bestuurskamer van Young Boys. In de nacht van 5 op 6 oktober 2011 heeft de politie een inval gedaan. Hierbij zijn 13 verdachten aangehouden. Het Openbaar Ministerie (OM) heeft een aantal verdachten vervolgd voor het organiseren van de pokeravonden en het witwassen van de pokeropbrengsten. Deze vervolging heeft geleid tot (voorwaardelijke) gevangenisstraffen en taakstraffen.

Op 8 oktober 2011 is het bestuur van Young Boys in de bijzondere algemene ledenvergadering afgezet waarna een interim-bestuur is benoemd. Het interim-bestuur heeft op 30 maart 2012 het faillissement van de vereniging aangevraagd. De redenen hiervoor waren, naast de slechte negatieve situatie, onder meer het teruglopen van de bezoekersaantallen en het uitblijven van de sponsorbijdragen als gevolg van de negatieve publiciteit over de illegale gokavonden.

Bij vonnis van 3 april 2012 heeft de Rechtbank Noord-Holland, Young Boys in staat van faillissement verklaard.

Beoordeling

De curator vordert in deze procedure primair een verklaring voor recht dat de gedaagden (te weten de afgezette bestuurders, de feitelijk leidinggevende en enkele oud-

bestuurders van Young Boys) hoofdelijk (intern) aansprakelijk zijn voor het bedrag van de schulden van de gefailleerde vereniging voor zover deze niet uit de boedel kunnen worden voldaan.

Subsidiar vordert de curator een verklaring voor recht dat gedaagden onrechtmatig jegens de schuldeisers hebben gehandeld en uit dien hoofde aansprakelijk zijn voor de schade die de gezamenlijke schuldeisers als gevolg van dit onrechtmatig handelen hebben geleden. De curator legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat gedaagden in verschillende perioden bestuurder zijn geweest en een van hen is aan te merken als feitelijk bestuurder. Gedaagden hebben handelingen verricht (of toegestaan), waarvan elk redelijk handelend bestuurder zich zou hebben te onthouden, te weten het voeren van een gebrekkige en onvolledige administratie, het niet bijhouden van inkomsten en het niet aangeven en afdragen van loon- en omzetbelasting aan de Belastingdienst. Naar het oordeel van de curator hebben gedaagden zich schuldig gemaakt aan onbehoorlijk bestuur en zijn zij hiervoor aansprakelijk.

De primaire vordering faalt, omdat de rechtbank vaststelt dat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat Young Boys als 'commerciële vereniging' met winstoogmerk in de zin van artikel 2:50a BW kan worden aangemerkt en niet gebleken is dat de vereniging gehouden was vennootschapsbelasting af te dragen. Hierbij wordt door de rechtbank tevens in overweging genomen dat de Belastingdienst, zelfs na uitvoerig boekenonderzoek, geen aanslag vennootschapsbelasting heeft opgelegd aan Young Boys.

Vervolgens buigt de rechtbank zich over de vraag of de subsidiaire vorderingen toewijsbaar zijn. De curator legt aan de subsidiaire vordering ten grondslag dat sprake is van onrechtmatig handelen van gedaagden in de zin van artikel 6:162 jo. 2:9 BW, nu er sprake is geweest van zodanig wanbeleid dat dit heeft geleid tot het faillissement van de vereniging en een faillissementstekort.

De rechtbank dient bij de vraag of er sprake is van externe bestuurdersaansprakelijkheid te oordelen of door toedoen van de gedaagden de gezamenlijke schuldeisers zijn benadeeld, in die zin dat zij hun vorderingen niet (geheel) betaald zullen krijgen. Hiervan is volgens de rechtbank sprake indien de bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld dan wel (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. In beide gevallen mag alleen dan externe bestuurdersaansprakelijkheid worden aangenomen, indien de bestuurder 'gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt'.¹ Als maatstaf geldt in de onder (i) bedoelde gevallen of de betrokken bestuurder bij het aangaan van de verbintenissen wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat de rechtspersoon niet

1. Zie r.o. 4.11 van de uitspraak.

aan zijn verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden en in de onder (ii) bedoelde gevallen of het handelen of nalaten als bestuurder van de betrokken rechtspersoon ten opzichte van de schuldeisers in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is dat hem daarvan een ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt.

Uit vaste rechtspraak volgt dat sprake is van een tekortkoming in de behoorlijke vervulling van de bestuurstaat ex artikel 2:9 BW, indien geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden zo gehandeld zou hebben als de in geding zijnde bestuurder. Dit moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Omstandigheden die hierbij een rol spelen zijn de aard van de uitgeoefende activiteiten, de risico's van de activiteiten, de taakverdeling binnen het bestuur, gegevens waarover de bestuurder beschikt of behoorde te beschikken en inzicht en zorgvuldigheid die van een bestuurder mag worden verwacht.

De rechtbank oordeelt vervolgens of de gedaagden aan het hierboven geschetste juridische kader hebben voldaan en of de bestuurders zodoende een persoonlijk verwijt kan worden gemaakt.

De rechtbank constateert dat de vereniging vele jaren geen, dan wel een ondeugdelijke financiële administratie heeft gevoerd en dat gedaagden als bestuurders hadden moeten weten dat de vereniging omzetbelasting diende te betalen gezien het feit dat de vereniging inkomsten genereerde. Daarbij in acht nemende dat illegale pokerinkomsten gebruikt werden om schulden van de vereniging te betalen, en dus een frauduleuze boekhouding werd gevoerd, komt de rechtbank tot het oordeel dat de gedaagden zodanig gehandeld hebben als geen redelijk denkend bestuurder zou hebben gedaan. De rechtbank oordeelt dat sprake is van een toerekenbare tekortkoming in de (bestuurs)taakvervulling. De vraag is dan of de geconstateerde onbehoorlijke taakvervulling een ernstig persoonlijk verwijt treft.

Het merendeel van de gedaagden kan wegens het voeren van een ondeugdelijke boekhouding tijdens hun bestuursperiode een ernstig persoonlijk verwijt worden gemaakt en aansprakelijk worden gesteld voor de ontstane schade. Een van de bestuurders treft wegens voldoende tegenbewijs geen persoonlijk verwijt. Daarnaast is een aantal bestuurders een ernstig persoonlijk verwijt te maken voor de schade die voortvloeit uit het organiseren en witwassen van de illegale pokeravonden. De overige bestuurders kan geen ernstig persoonlijk verwijt worden gemaakt aangezien de betreffende pokeravonden niet ten tijde van hun bestuursperiode zijn georganiseerd. Tot slot oordeelt de rechtbank dat geen sprake is van hoofdelijke aansprakelijkheid van gedaagden, omdat zij in verschillende perioden deel uitmaakten van het bestuur en de aard van hun handelingen binnen dat bestuur verschilden. Dit geeft volgens de rechtbank geen aanleiding tot het aannemen dat gedaagden opereerden in groepsverband.

Beslissing

De rechtbank wijst de primaire vordering af. De subsidiaire vorderingen worden afgewezen voor zover deze betrekking hebben op hoofdelijkheid. De subsidiaire vorderingen van de curator slagen voor het overige deel grotendeels. Ten aanzien van een van de gedaagden oordeelt de rechtbank dat hem geen voldoende ernstig verwijt treft om hem persoonlijk aansprakelijk te houden. Wat betreft de andere gedaagden oordeelt de rechtbank dat zij, ieder in afzonderlijke bestuursperioden, onrechtmatig hebben gehandeld jegens de gezamenlijke schuldeisers van de vereniging, door verwijtbaar tekort te schieten in de behoorlijke vervulling van de bestuurstaat.

MENSENRECHTEN

CRM 7 april 2016

Oordeel 2016-29 (verzoeker/Koninklijke Nederlandse Biljartbond (KNBB))

Inleiding

Verzoeker is gereformeerd en is lid van de biljartvereniging in zijn woonplaats (hierna: de biljartvereniging). Vanwege zijn geloofsovertuiging doet verzoeker niet mee aan biljartwedstrijden op zondag. In het Huishoudelijk Reglement van de biljartvereniging staat dat de vereniging en de leden niet deelnemen aan wedstrijden op zondag. KNBB organiseert een biljartcompetitie die wordt gespeeld op gewestelijk en landelijk niveau. Deze wedstrijden vinden ook plaats op zondag. De biljartvereniging doet mee aan deze biljartcompetitie met teams en individuele leden. De competitie op gewestelijk en landelijk niveau bestaat uit 276 wedstrijden (finales). Deze worden georganiseerd door KNBB Vereniging Carambole die lid is van KNBB. Verzoeker heeft het bestuur van KNBB meermaals verzocht om een wedstrijd op zaterdag in plaats van op zondag te organiseren, zodat verzoeker en zijn team ook kunnen deelnemen. De secretaris van KNBB Vereniging Carambole heeft op 16 januari 2016 per e-mail laten weten geen invloed te kunnen uitoefenen op de kalender van de gewestelijke finales. De landelijke finales zouden wel worden aangepast, waarbij rekening wordt gehouden met de biljartvereniging van verzoeker.

Volgens verzoeker maakt KNBB tegenover hem verboden onderscheid op grond van godsdienst door biljartwedstrijden op zondag te organiseren. Verzoeker mag wegens zijn geloofsovertuiging niet sporten op zondag en stelt dat de betreffende wedstrijden ook op zaterdag zouden kunnen worden gespeeld. KNBB is ondanks meerdere verzoeken van verzoeker, niet bereid geweest om een wedstrijd te verschuiven naar de zaterdag. Daardoor heeft verzoekers team twee keer en verzoeker individueel één keer niet kunnen deelnemen aan wedstrijden. Verzoeker verzoekt het College voor de Rechten van de Mens (hierna: CRM) te beoordelen of KNBB verboden onderscheid op grond van godsdienst heeft gemaakt door het organiseren van biljartwedstrijden op zondagen.

KNBB voert verweer en betwist het standpunt van verzoeker. Volgens KNBB hebben zijn leden verschillende geloofsrichtingen en is het niet mogelijk hier rekening mee te houden bij het organiseren van wedstrijden. Daarnaast is het noodzakelijk om ook wedstrijden op zondag te spelen om zo veel mogelijk spelers en bezoekers aan te trekken.

Beoordeling

Uitgangspunt is dat het verbod van onderscheid bij het in het openbaar aanbieden van goederen en diensten, genoemd in artikel 7 AWGB, ook geldt voor verenigingen en dus ook voor KNBB. KNBB biedt als dienst aan zijn leden het organiseren van biljartcompetities. Niet gesteld of gebleken is dat de vrijheid van een vereniging, zoals bedoeld in artikel 8 Grondwet, om zelf te bepalen rond welk thema en met welk doel zij mensen willen verenigen, in het geding is. Het CRM is daarom bevoegd om in deze zaak te oordelen. KNBB heeft gesteld dat de competities op gewestelijk en op landelijk niveau onder de verantwoordelijkheid vallen van het bestuur van KNBB Vereniging Carambole en dat KNBB de besluiten van deze vereniging over de competitie op gewestelijk en op landelijk niveau tot de zijne maakt. Het CRM ziet hier daarom geen reden om verzoeker niet in zijn verzoek te ontvangen. KNBB is van mening dat voor verzoeker andere beklagmogelijkheden openstaan en dat het verzoek daarom niet-ontvankelijk is. Volgens KNBB had verzoeker zijn verzoek eerst moeten voorleggen aan de algemene ledenvergadering van zijn vereniging, zijn district, zijn gewest, KNBB Vereniging Carambole en ten slotte aan KNBB en zijn bondsraad. Verder had hij naar het Instituut Sportrechtspraak (ISR), de beroepscommissie en in hoogste instantie naar het Court of Arbitration for Sports (CAS) kunnen gaan. Volgens het CRM is er op grond van vaste oordelenlijn van het CRM geen wettelijke verplichting om eerst de interne klachtenprocedure te volgen, voordat een klacht bij het CRM kan worden ingesteld. Het verzoek van verzoeker is daarom ontvankelijk.

Op grond van artikel 7 lid 1 aanhef sub c en artikel 1 Algemene wet gelijke behandeling (AWGB) is onderscheid op grond van godsdienst verboden bij het aanbieden van of verlenen van toegang tot goederen of diensten en bij het sluiten, uitvoeren of beëindigen van overeenkomsten ter zake, als dit geschiedt door instellingen die werkzaam zijn op het gebied van welzijn, waaronder sport.² KNBB wordt als een dergelijke instelling beschouwd.

Verzoeker beroept zich op de grond godsdienst. Volgens het CRM dient het begrip 'godsdienst' conform het door de Grondwet en mensenrechtenverdragen gewaarborgde recht op vrijheid van godsdienst ruim te worden uitgelegd. Het begrip omvat niet alleen het huldigen van een geloofsovertuiging, maar ook het zich ernaar kunnen gedragen.³ Dit laatste aspect van godsdienstvrijheid be-

oogt betrokkenen in staat te stellen om hun leven volgens godsdienstige voorschriften en regels in te richten en hier ook anderszins gestalte aan te geven in de leefsituatie en omgeving.⁴ Hieruit volgt dat de AWGB ook bescherming biedt aan gedragingen die, ook gelet op de betekenis van godsdienstige voorschriften en regels, rechtstreeks uitdrukking geven aan een godsdienstige overtuiging. De Commissie gelijke behandeling (de voorganger van het CRM) heeft eerder al geoordeeld dat het niet deelnemen aan bepaalde activiteiten op zondag, vanwege de zondagsrust, kan worden beschouwd als een rechtstreekse uitdrukking van geloofsovertuiging. Verzoeker kan daarom een beroep doen op de grond godsdienst zoals bedoeld in de AWGB.

Zowel direct als indirect onderscheid zijn op grond van de AWGB verboden. Van direct onderscheid is in dit geval geen sprake. Er is sprake van indirect onderscheid op grond van godsdienst als een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen met een bepaalde godsdienst in vergelijking met andere personen bijzonder treft. Het CRM stelt dat door het organiseren van wedstrijden op zondag personen die vanwege hun geloof niet op zondag willen sporten, bijzonder worden getroffen. Er is hier daarom sprake van indirect onderscheid op grond van godsdienst. Op grond van artikel 2 lid 1 AWGB is indirect onderscheid niet verboden als dit objectief te rechtvaardigen is. Hiervoor moet het gaan om het bereiken van een legitiem doel dat voldoende zwaarwegend is of beantwoord aan een werkelijke behoefte en verder mag geen sprake zijn van een discriminerend oogmerk. Het middel om het doel te bereiken moet passend en noodzakelijk zijn. Indien aan deze voorwaarden is voldaan, is dit niet in strijd met gelijkebehandelingswetgeving.

Het CRM beoordeelt de wedstrijden op gewestelijk en op landelijk niveau afzonderlijk om te bepalen of sprake is van verboden onderscheid. KNBB heeft op gewestelijk niveau twee doelen. Ten eerste om zo veel mogelijk spelers in staat te stellen om mee te kunnen doen aan wedstrijden en ten tweede om tegemoet te komen aan de wensen van locatiehouders om op die manier een goede relatie met hen te onderhouden. Deze doelen zijn volgens het CRM voldoende zwaarwegend en hebben geen discriminerend oogmerk. De doelen zijn daarom legitiem. Het gehanteerde middel is het benutten van de zondag als wedstrijddag. Dit is een passend middel. Op grond van de noodzakelijkheidstoets moet KNBB voldoende duidelijk kunnen maken waarom verzoeken om een uitzondering te maken op grond van godsdienstige bezwaren niet kunnen worden gehonoreerd. KNBB heeft niet aangetoond dat er minder spelers en bezoekers zullen komen als de wedstrijden in voorkomende gevallen niet op zondag worden gespeeld of als de wedstrijden op twee dagen worden gespeeld, zodat de zondag wed-

2. *Kamerstukken II* 1990/91, 22014, 3, p. 21.

3. *Kamerstukken II* 1990/91, 22014, 5, p. 39-40.

4. *Kamerstukken II* 1990/91, 22014, 3, p. 3.

strijdvrij is. Op landelijk niveau is dit namelijk wel mogelijk. Verder heeft KNBB ook niet aangetoond dat het voor commerciële locatiehouders onoverkomelijk is als wedstrijden niet op zondag worden gespeeld. Het CRM oordeelt dat het indirecte onderscheid niet objectief gerechtvaardigd is, nu KNBB onvoldoende heeft onderbouwd dat het noodzakelijk is om ook de zondag te benutten als wedstrijddag. KNBB heeft daarom verboden onderscheid gemaakt op grond van godsdienst bij het organiseren van wedstrijden op gewestelijk niveau. Volgens het CRM erkent KNBB door het aanpassen van de landelijke finales en daarmee rekening te houden met de biljartvereniging impliciet dat zij geen of onvoldoende rechtvaardiging ziet voor het indirecte onderscheid dat zij maakt bij wedstrijden op landelijk niveau. KNBB heeft daarom ook verboden onderscheid op grond van godsdienst gemaakt bij het organiseren van wedstrijden op landelijk niveau.

Beslissing

KNBB heeft verboden onderscheid gemaakt jegens bezoeker op grond van godsdienst.

PRIVACYRECHT/DOPING

Panel of the IAAF Ethics Commission 20 augustus 2015

Decision Number: 01/2015 (Wilson Kipsang/Athletics Kenya (AK))

Inleiding

Op 23 december 2014 heeft de marathonloper Wilson Kipsang Kiprotich (hierna: de sporter) een klacht ingediend tegen AK. Op 16 december 2014 heeft AK via een persbericht aan (internationale) media bekendgemaakt dat de sporter één dopingtest zou hebben gemist. Deze bekendmaking is gedaan voordat de bezwaartermijn was verlopen. Daarnaast is het missen van één test op zichzelf nog geen overtreding van de IAAF Anti-Doping Rules. Pas bij een combinatie van drie gemiste testen binnen een periode van twaalf maanden is sprake van een reglementaire overtreding.

Eiser stelt dat sprake is van schending van artikel C7 IAAF Code of Ethics en artikel 6.2 en 6.3 IAAF Anti-Doping Rules. Deze artikelen zien op de vertrouwelijkheid van gegevens. De sporter vordert een zwaardere straf dan enkel het geven van een waarschuwing of berisping.

Beoordeling

Op 13 februari 2015 is door de voorzitter van de Ethische Commissie besloten dat een onafhankelijk persoon, de heer Sharad Rao, onderzoek gaat doen naar de vermeende inbreuk. Sharad Rao heeft daaropvolgend AK gevraagd om een verklaring te geven omtrent de publicatie van het persbericht. Op 13 maart 2015 heeft AK een verklaring gegeven. AK was schriftelijk op 10 december 2014 geïnformeerd over de gemiste test op 13 november 2014. Deze brief was gemarkeerd als vertrouwelijk.

AK wordt al langere tijd door onder andere het Ministerie van Sport van Kenya en andere betrokkenen beschuldigd van het niet serieus nemen van dopinggevallen en de achterdocht betreffende dopingaangelegenheden. AK wil daarom transparanter handelen en meer informatie verspreiden. Het persbericht over de gemiste dopingtest van de sporter was gericht aan sporters en andere betrokkenen om ze zo bewust te maken van het feit dat ze altijd moeten aangeven waar hun verblijfplaats is in het kader van de geldende whereabouts-verplichting. Om dit punt te illustreren en zich van de noodzaak bewust te maken is het voorbeeld van de betreffende sporter aangehaald. De publicatie heeft plaatsgevonden op grond van artikel 10 van de Keniaanse Grondwet waarin transparantie is vastgelegd. Het grondwettelijke mandaat was echter nooit gericht tegen een persoon. Het artikel is niet uitgegeven voor persoonlijk gewin of om voordeel te halen dan wel kwaadwillig bedoeld om de reputatie van de sporter te beschadigen.

Op 23 maart 2015 heeft een hoorzitting plaatsgevonden. Naar aanleiding hiervan heeft Sharad Rao zijn conclusie opgesteld. Hij concludeert dat het benoemen van de sporter in het persbericht als er geen antidopingovertreding heeft plaatsgevonden een schending van de IAAF Anti-Doping reglementen is.

Beslissing

Belangrijk is dat de federaties die lid zijn van de IAAF gezamenlijk inspanningen verrichten om ervoor te zorgen dat atleten zich bewust zijn van de antidopingverplichtingen en de gevolgen van het gebruik van verboden stoffen of methoden. Bij het uitvoeren van deze belangrijke taak blijft de bond onderworpen aan de geldende regels die de vertrouwelijkheid van persoonsgegevens waarborgen. De atleten hadden aan de verplichtingen kunnen worden herinnerd zonder het noemen van de naam. Er is sprake van een overtreding van artikel 6.3 IAAF Anti-Doping Rules en van artikel C7 IAAF Code of Ethics.

De sanctie die aan AK wordt opgelegd houdt in dat AK een waarschuwing krijgt, de uitspraak dient door AK te worden gepubliceerd op de website en middels een gepubliceerd persbericht moeten door AK verontschuldigingen aan de sporter worden aangeboden.

TUCHTRECHT

ISU Disciplinary Commission 29 maart 2016

Case No. 2016-01 (Mr. Stefano Donagrandi (klager)/Mr. Mitchell Whitmore (Whitmore))

Inleiding

Whitmore wordt ervan beschuldigd dat hij een misdrijf heeft gepleegd in de nacht van 2 december 2015 in Inzell. Op dat moment vond daar de ISU World Cup Speed Skating plaats. Whitmore was daar als een lid van het Amerikaanse schaatsteam (US Speedskating), hij nam echter niet deel aan de wedstrijd, vanwege een blessure.

Klager was als coach van de Nederlandse schaatsbond (KNSB) aanwezig. Hierdoor vallen beide partijen onder de jurisdictie van de ISU. Whitmore heeft de ISU Declaration for Competitors and Officials getekend, waardoor hij de ISU Disciplinary Commission (hierna: DC) als arbitraal tribunaal accepteert. DC is bevoegd om een definitieve en bindende uitspraak te doen in deze zaak.

Klager was coach van KNSB tijdens de ISU World Cup Speed Skating in Inzell in december 2015. Het KNSB-team verbleef daar in een bepaald hotel. Tijdens de nacht van 2 december sliep klager in zijn hotelkamer naast het parkeerterrein. Hij werd wakker van een auto op het parkeerterrein. Er stapten mensen uit de auto die luid schreeuwden. Klager ging naar buiten om te voorkomen dat de schaatsers uit zijn team wakker zouden worden. Naast de auto stonden twee mannen, namelijk Whitmore en een schaatser uit Nieuw-Zeeland.

Volgens klager heeft hij Whitmore gevraagd om te stoppen met schreeuwen. Whitmore stopte, maar ging door toen klager weer naar binnen liep. Klager vroeg Whitmore nogmaals om te stoppen. Whitmore sprong vervolgens op klager, waardoor klager op de grond viel. Hij voelde hoe zijn arm van zijn schouder werd ontwricht. Whitmore zat op zijn rug en drukte zijn gezicht in de grond. Klager was tegen de linkerkant van zijn gezicht geslagen en er kwam bloed uit zijn mond. Whitmore zou vervolgens gezegd hebben: 'Are we done, yes or no?'

Whitmore omschrijft het incident anders. Hij stelt dat de andere schaatser en hij uit de auto stapten en met elkaar praatten en lachten op het pad. Vervolgens kwam klager naar buiten die iets naar hen schreeuwde. Whitmore schreeuwde terug, waarna klager weer wegging. Daarna kwam klager weer schreeuwend naar buiten. Ze schreeuwden tegen elkaar en vervolgens duwde klager Whitmore. Whitmore sloeg klager daarom, waardoor hij op de grond viel. Hij hield klager vast tegen de grond om de situatie te kalmeren. Whitmore zegt dat hij meerdere keren aan klager heeft gevraagd: 'Are we done here?' Whitmore is vervolgens in de auto gestapt. Klager zou tegen de auto geslagen en geschopt hebben, waarna de auto wegreed.

Klager heeft op 26 januari 2016 een klacht ingediend met zeven bewijsstukken. Whitmore en US Speedskating hebben hier vervolgens op 22 februari 2016 op gereageerd. Bij deze reactie zaten drie verklaringen van ooggetuigen van het incident en het rapport van de U.S. National Sprint Team Coach. DC heeft op 29 februari 2016 de verklaringen van de dokter, de fysiotherapeut en de teamleider van KNSB ontvangen.

De enige ooggetuige is de Nieuw-Zeelandse schaatser. Deze verklaart dat klager fysiek contact initieerde en dat Whitmore reageerde met wat eruitzag als zelfverdediging. Hierdoor ontstond een gevecht. De chauffeur en een andere passagier uit de auto hebben niets gezien. Klager heeft een aantal foto's toegevoegd waarop verwondingen aan zijn gezicht en keel te zien zijn als gevolg van het incident. De fysiotherapeut van KNSB heeft ver-

klaard dat hij de arm van klager heeft teruggezet en dat het gezicht van klager bebloed was. De dokter van KNSB heeft klager onderzocht en heeft verklaard dat zijn wang dik was en dat hij geschrokken was.

Klager heeft geen specifieke motie ingediend, maar heeft gevraagd de klacht zeer serieus te nemen en de nodige stappen te nemen om Whitmore te straffen.

Beoordeling

De overtreding tegen klager is een schending van de ISU Code of Ethics (hierna: de Code). In de Code staat onder nummer 4b, paragraaf 2:

'Fair play is defined as much more than playing within the rules. It incorporates issues concerned with the elimination of cheating, the use of violence (both physical and verbal) (...)

c) I will not cause damage to persons or property, or engage in illegal activity, recognizing that all such activities bring disrepute to the skating sports and the ISU, and, in certain cases, may result in criminal charges and ISU action against me.'

US Speedskating stelt dat geen sprake is van schending van de Code, omdat Whitmore niet wist dat klager verbonden was aan het schaatsen en dat hij zich heeft verdedigd tegen een onbekende aanvaller buiten het 'field of play'. DC oordeelt in dit verband dat voor de toepassing van de Code bepalend is dat Whitmore lid is van US Speedskating en dat de status van het slachtoffer dat niet is. Ook als het slachtoffer niet zou behoren tot de ISU-familie, zou de Code alsnog van toepassing zijn, omdat de mishandeling werd gepleegd door een lid van het Amerikaanse schaatsteam en tijdens een ISU-evenement.

Het strafbare feit jegens klager vormt een opzettelijke verwonding. Het feit vond plaats te Inzell, in Duitsland. Op grond van Duits strafrecht is § 223 StGB (Strafgesetzbuch) van toepassing, omdat Whitmore klager lichamelijk heeft verwond en zijn gezondheid heeft geschaad. Volgens een van de getuigen reageerde Whitmore op klager met wat eruitzag als zelfverdediging. Op grond van § 32 StGB kan zelfverdediging slechts een goede manier van verdediging zijn indien dit op de juiste manier wordt uitgevoerd. Er mag hierbij niet meer kracht gebruikt worden dan noodzakelijk is om de onmiddellijke aanval te stoppen. Als hier al sprake van zou zijn, is DC van mening dat Whitmore de lijn van zelfverdediging heeft overschreden en een tegenaanval heeft ingezet met buitensporige kracht. Dit kan niet als zelfverdediging worden geduid. Whitmore heeft toegegeven dat hij die avond naar een bar is geweest, maar hij heeft niet gezegd dat hij verminderd verantwoordelijk was door alcoholconsumptie. DC oordeelt dat Whitmore de Code heeft geschonden door opzettelijk lichamelijk letsel toe te brengen.

Beslissing

DC oordeelt dat Whitmore schuldig is aan wangedrag en een schending van de Code. Whitmore wordt daarom voor een jaar geschorst om mee te doen aan alle ISU-activiteiten vanaf 1 april 2016 tot 31 maart 2017. Beide partijen dragen de eigen kosten.

VERENIGINGSRECHT**Rb. Gelderland 21 oktober 2015**

ECLI:NL:RBGEL:2015:6447 (eiser/Koninklijke Nederlandse Hippische Sportfederatie (KNHS))

Inleiding

Eiser is 23 jaar actief geweest als jurylid voor de aangespannen sport in de categorie regionaal en nationaal Hackneys, Tuigpaarden en Tuigpaarden Fries ras. Gedaagde is KNHS.

Op 8 januari 2014 heeft eiser in het kader van een tuchtprocedure naar aanleiding van uitlatingen van [A] over een ander jurylid [B] een verklaring afgegeven. Deze verklaring is door KNHS voorgelegd aan [B] voor commentaar. Op 8 februari 2014 heeft [B] beklag gedaan over de verklaring aan de voorzitter van de KNHS Discipline Commissie Aangespannen Sport (hierna: DCA). Op 12 februari 2014 heeft eiser van [C] van KNHS te horen gekregen dat de verklaring oncollegiaal en onfatsoenlijk is geweest. KNHS verlangde hierop een toelichting van eiser. Het gesprek waarin de toelichting zou worden gegeven heeft echter niet plaatsgevonden. Het functioneren van eiser is voorgelegd aan de DCA waarna op 4 maart 2014 de licentie van eiser is ingetrokken met verwijzing naar het advies van de DCA. Dit advies gaf aan dat eiser niet langer kon fungeren als jurylid, aangezien het voor de uitoefening van deze taak noodzakelijk is om goed te kunnen samenwerken met andere juryleden. De integriteit is volgens DCA zodanig geschonden dat zij werd geadviseerd om eiser direct uit zijn functie te ontheven.

Op 17 maart 2014 heeft eiser een reactie gestuurd op de intrekking van zijn licentie. Hij betreurt dat een vertrouwelijke brief die uitsluitend was bedoeld voor een tuchtprocedure nu tegen hem is gebruikt. Eiser verweet de jurycommissie dat zij zich geen moment heeft afgevraagd hoe [B] aan deze brief is gekomen nu hij geen partij was in de procedure. Hij heeft verzocht hem weer in ere te herstellen in de functie van jurylid KNHS. Nadat eiser een gesprek had gehad met medewerkers van KNHS heeft [C] op 24 april 2014 laten weten dat de jurycommissie unaniem blijft bij haar advies en er hierdoor geen reden was voor KNHS om op haar besluit terug te komen.

Eiser vordert een verklaring voor recht waarin staat dat KNHS onrechtmatig heeft gehandeld, vernietiging van het besluit dan wel het verplichten tot het afgeven van een nieuwe licentie, publicatie hiervan bij toewijzing met de mededeling dat eiser wel actief is en zal functioneren als jurylid, de verplichting om eiser gemiddeld acht keer per jaar op diverse concoursen in te delen, een

schadevergoeding van € 3000 en KNHS te veroordelen in de proceskosten. Eiser stelt dat KNHS onrechtmatig heeft gehandeld en dat op basis van de Grondwet in strijd is gehandeld met het beginsel van hoor en wederhoor, de vrijheid van meningsuiting en aantasting van zijn eer en goede naam.

Het verweer van KNHS ziet erop dat de vorderingen moeten worden afgewezen. De intrekking van de licentie is op basis van een breder perspectief genomen. Aan het verweer ligt ten grondslag dat eiser zijn mening over [B] op een andere manier had moeten en kunnen brengen, eiser een interview aan *De Paardenkrant* heeft gegeven, waarmee hij [B] publiekelijk ten schande heeft gemaakt, eiser 6 weken niet beschikbaar was voor het toelichten van zijn verklaring, deze verklaring als smaad, laster en/of belediging kan worden gekwalificeerd en als een overtreding van het Tuchtreglement artikel 9 lid 1 sub c en d. Volgens KNHS kan het functioneren als jurylid, waarbij samenwerking en integriteit noodzakelijk zijn, niet langer worden gerealiseerd.

Beoordeling

Vaststaat dat KNHS de betreffende verklaringen aan [B] heeft toegezonden, terwijl hij geen partij was bij de betreffende tuchtprocedure. In principe is de tuchtprocedure niet openbaar. Op basis van het tuchtreglement bestond er geen bevoegdheid om de verklaring aan [B] door te spelen.

Nadat [B] zijn beklag heeft gedaan bij de DCA, is eiser in de mogelijkheid gesteld om schriftelijk toelichting te geven op de betreffende verklaring. Eiser heeft hiervan geen gebruik gemaakt wegens andere verplichtingen en heeft telefonisch een toelichting gegeven. Vervolgens is de kwestie voorgelegd aan de jurycommissie van de DCA. De jurycommissie heeft geadviseerd om eiser uit zijn functie te ontheffen zonder eerst eiser te doen horen. KNHS heeft het advies overgenomen zonder eiser over de voorgenomen beslissing te horen. De beslissing om de licentie van eiser in te trekken is tot stand gekomen zonder inachtneming van de gebruikelijke procedurele rechtvaardigheid.

Van onrechtmatig handelen of een inbreuk maken op een recht door KNHS is geen sprake, enkel kan een verwijt worden gemaakt over het doorspelen van de verklaring. KNHS heeft haar beslissing genomen op basis van artikel 5 statuten en artikel 10 Licentiereglement waaruit een algemene gedragsregel voortvloeit. Of de behartigde belangen zijn geschaad door het handelen van eiser is onvoldoende gesteld of gebleken.

KNHS beroept zich tevens op artikel 9 lid 1 sub d Tuchtreglement, waarin staat dat sprake is van een overtreding als een lid zich jegens een ander lid in strijd gedraagt met hetgeen door de redelijkheid en billijkheid wordt verlangd. De belangrijkste reden die ten grondslag aan de beslissing van KNHS ligt is het noodzakelijke vereiste voor een jurylid om goed te kunnen samenwerken en integer te zijn richting collega-juryleden. De verklaring van eiser is diffamerend en is zonder enige

onderbouwing gedaan. Dit kan in de gegeven omstandigheden en in de relatie tussen collega-juryleden niet anders worden gezien dan gedrag in strijd met hetgeen door de redelijkheid en billijkheid wordt verlangd.

De aangevoerde publicatie kan geen grond zijn voor het intrekken van de licentie nu de publicatie enkele maanden na de intrekking heeft plaatsgevonden.

Bepalend voor de vraag of het besluit van KNHS gelet op het gedrag van eiser in strijd is met hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt, is dat KNHS in haar brief van 4 maart de mogelijkheid heeft opengehouden om terug te komen op haar beslissing. Daarvoor was volgens KNHS een toelichting op de verklaring van eiser nodig. Dit gesprek heeft plaatsgevonden, maar door eiser is daarin geen blijk gegeven dat hij inziet wat de gevolgen zijn van zijn verklaring en eiser heeft ook niet laten weten op welke wijze hij weer met [B] zou kunnen samenwerken. Het enkele volhouden dat KNHS de verklaring niet had mogen overleggen zorgt ervoor dat een terugkeer als jurylid en dus een (hernieuwde) verstrekking van de licentie is geblokkeerd.

Beslissing

Geoordeeld wordt dat KNHS onder de gegeven omstandigheden niet onrechtmatig heeft gehandeld. Er bestaat geen aanleiding om het genomen besluit tot intrekking van de licentie te vernietigen. De vorderingen van eiser dienen te worden afgewezen. Eiser zal als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld.

Rb. Midden-Nederland 25 november 2015

ECLI:NL:RBMNE:2015:8154 (eiser (trainer amateurvoetbalclub)/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB))

Inleiding

Eiser was trainer van het eerste elftal van een amateurvoetbalclub. Tijdens een op 25 mei 2015 gespeelde wedstrijd heeft eiser een rode kaart gekregen. Na afloop van de wedstrijd heeft zich een incident voorgedaan in de bestuurskamer, waarbij eiser het arbitraal trio verbaal onheus heeft bejegend. Van het incident is door de scheidsrechter en later ook door de assistent-scheidsrechters een rapportage opgesteld waarin melding wordt gemaakt van de geconstateerde overtredingen van eiser. Vervolgens is de zaak aanhangig gemaakt bij de Tuchtcommissie amateurvoetbal van KNVB (hierna: de tuchtcommissie).

Bij uitspraak van 24 juni 2015 heeft de tuchtcommissie bewezen verklaard dat eiser:

‘(...) zich tijdens en na de wedstrijd [voetbalclub 1] – [voetbalclub 2] d.d. 25 mei 2015 te [woonplaats] onbehoorlijk heeft gedragen door:

1. Het bedreigen van de scheidsrechter(s) met de woorden: “jij vuile racist, jij moet snel naar je fucking god bidden want dit is het einde van het leven voor jou. ga maar fucking bidden want dit is echt het einde voor jou. Je zult het fucking bidden nodig hebben, vuile racist.”

2. Het beledigen van de scheidsrechter(s) met de woorden: “racist”, “jullie hebben mij genaaid”, “jullie zijn flikkers”, “het is een schande en jullie zijn een schande”, “jullie zijn vuile racisten”, “vuile fucking racisten”, “fucking brilsurf”, “fucking kale”
3. Het op agressieve wijze belagen van de scheidsrechter(s)

(Artikel 2 lid 2 sub b Algemeen Reglement).’

De tuchtcommissie oordeelt dat sprake is van een excessieve overtreding, door de strekking van de geuite woorden in combinatie met de houding van eiser. Op het ernstig bedreigen van de scheidsrechter staat een minimumstraf van schorsing van 12 maanden. De tuchtcommissie wijkt ten nadele van eiser af van de minimumstraf, omdat eiser na afloop van de wedstrijd heeft kunnen bezinnen en er voor had kunnen kiezen om niet naar de bestuurskamer te gaan, eiser de assistent-scheidsrechter bij zijn arm heeft gepakt, dat naast bedreigingen ook beledigingen zijn geuit en dat dit al de derde overtreding in dit seizoen is van eiser.

Eiser wordt een straf opgelegd van een schorsing van 18 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar, met ingang van 24 juni 2015. In hoger beroep heeft de commissie van beroep de uitspraak van de tuchtcommissie bevestigd. Hierop heeft eiser een herzieningsverzoek ingediend, welk verzoek door de commissie van beroep eveneens is afgewezen. Vervolgens heeft eiser een kort geding aanhangig gemaakt waarin hij schorsing van de uitspraak vordert.

Beoordeling

Het uitgangspunt is dat de voorzieningenrechter slechts marginaal zal toetsen of de tuchtcommissie en/of commissie van beroep in redelijkheid en naar billijkheid tot diens uitspraken konden komen en of het besluit bij de bodemrechter stand zal houden.

Eiser heeft aangevoerd dat de uitspraak van de tuchtcommissie vernietigbaar is, omdat de tuchtcommissie geen getuigen aan de zijde van eiser heeft gehoord en omdat de opgelegde schorsing disproportioneel is gezien zijn persoonlijke situatie.

Volgens de rechter staat voldoende vast dat eiser de mogelijkheid heeft gehad om getuigen te laten horen, maar daar geen gebruik van heeft gemaakt. Dat deze getuigen niet zijn gehoord, kan eiser niet tegenwerpen aan KNVB. In het kort geding is niet gebleken wat deze getuigen hadden kunnen verklaren en of dit de tuchtcommissie naar een ander oordeel had kunnen leiden. Hieruit volgt dat de tuchtcommissie in redelijkheid en naar billijkheid tot haar bewezenverklaring heeft kunnen komen, nu de door eiser gestelde disproportionaliteit slechts ziet op de opgelegde straf. Het is onvoldoende aannemelijk dat de bodemrechter op deze gronden zal overgaan tot vernietiging van het besluit.

Ten aanzien van de gehanteerde strafmaat geldt dat voor excessieve overtredingen onvoorwaardelijke minimum- en maximumstraffen gelden. De tuchtcommissie heeft aansluiting gezocht bij de vastgestelde minimumstraf

en heeft de strafverzwarende omstandigheden tot uitdrukking gebracht in de voorwaardelijke sanctie. De rechter oordeelt dat de straf niet disproportioneel is en dat de tuchtcommissie in redelijkheid en naar billijkheid tot het besluit heeft kunnen komen en dat dit besluit ook stand zal houden bij de bodemrechter.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af en veroordeelt eiser in de proceskosten.

Rb. Midden-Nederland 4 december 2015

ECIL:NL:RBMNE:2015:8689 (Kozakken Boys/Koninklijke Nederlandse Voetbalm Bond (KNVB))

Inleiding

Op 28 oktober 2015 heeft tussen Kozakken Boys (eiser) en HBS een wedstrijd binnen de KNVB Bekercompetitie plaatsgevonden. Op het wedstrijdformulier van Kozakken Boys, dat voorafgaand aan de wedstrijd was ingediend, waren 11 basisspelers en 6 wisselers geplaatst. Dit hadden echter 7 wisselers moeten zijn, want de naam van [A] (hierna: de speler) ontbrak. De speler is in de 12e minuut ingevallen. Kozakken Boys heeft hiervan in de rust melding gemaakt en met goedkeuring van de scheidsrechter de speler toegevoegd aan het wedstrijdformulier. Op het wedstrijdformulier is de naam van de betreffende speler bijgeschreven, welk formulier na de wedstrijd is ondertekend door de scheidsrechter. De scheidsrechter heeft hierbij aangegeven dat het voorval aan KNVB zou worden gemeld. De uitslag van de wedstrijd was 1-2 in het voordeel van Kozakken Boys.

Op 29 oktober 2015 heeft HBS via een e-mailbericht aan KNVB protest aangetekend tegen het opstellen van een 'niet speelgerechtigde' speler. Per brief van 29 oktober 2015 heeft de aanklager betaald voetbal uitleg gevraagd aan Kozakken Boys. Op 2 november 2015 heeft Kozakken Boys aangegeven dat de speler per ongeluk niet op het formulier stond vermeld. Bij reguliere competitiewedstrijden kunnen de spelers via de computer op het formulier worden aangevinkt en voor deze wedstrijd moest de wedstrijdsecretaris de namen zelf op het formulier invullen. Hij is daarbij vergeten de betreffende speler op het formulier te zetten. De speler maakte namelijk wel degelijk deel uit van de wedstrijdselectie. Kozakken Boys stelde dat vooraf aan elke uitwedstrijd kleurenprints worden gemaakt van de opstelling en de wisselers. Deze worden in 50-voud meegenomen en in de bestuurskamer en persruimte gelegd. Op de kleurenprint voor deze wedstrijd was ook de naam van de speler vermeld.

Kozakken Boys stelde daarnaast dat de stelling van HBS dat het om een 'niet speelgerechtigde' speler gaat, onjuist is, gelet op artikel 5 Reglement Wedstrijden Betaald Voetbal (hierna: RWBV). Aan alle voorwaarden die aan speelgerechtigde spelers in dit artikel worden gesteld, is voldaan. Dat de betreffende wisselers op het wedstrijdformulier moet worden vermeld is uitdrukkelijk niet als voorwaarde vermeld.

Op 4 november 2015 heeft de aanklager betaald voetbal aan de Reglementsc commissie (hierna: RC) gevraagd hoe artikel 10 van het Bekerreglement moet worden uitgelegd ten aanzien van de term 'speelgerechtigdheid'. Op 16 november 2015 heeft de RC uitspraak gedaan.

'De term speelgerechtigdheid als bedoeld in artikel 10 van het Reglement voor het toernooi om de KNVB beker voor het seizoen 2015/'16 moet worden uitgelegd als speelgerechtigdheid zoals bedoeld in artikel 7 en 5 van het Reglement Wedstrijden Betaald Voetbal alsmede op de situatie als bedoeld in regel 3 van de Spelregels veldvoetbal onder het hoofdstuk "Alle wedstrijden" c.q. artikel 11 van het Reglement Wedstrijden Betaald Voetbal, te weten de situatie waarin de naam van een speler niet voor aanvang van de wedstrijd aan de scheidsrechter is opgegeven.'

Op 18 november 2015 heeft de aanklager betaald voetbal het bestuur van KNVB per brief op de hoogte gesteld van de uitleg van de RC. Hierin werd tevens vermeld dat de aanklager niet voornemens is om tuchtrechtelijke maatregelen te nemen tegen Kozakken Boys. Diezelfde dag laat het Bestuur Betaald Voetbal van KNVB per brief aan Kozakken Boys weten dat uit artikel 10 van het Bekerreglement volgt dat als een niet-speelgerechtigde speler deelneemt aan een wedstrijd om de KNVB Beker, de gespeelde wedstrijd ongeldig wordt verklaard en de betreffende club de wedstrijd automatisch heeft verloren. De gespeelde wedstrijd werd daarom ongeldig verklaard en Kozakken Boys had de wedstrijd automatisch verloren. Dit betekende dat Kozakken Boys was uitgeschakeld in de Bekercompetitie.

Per brief heeft Kozakken Boys op 20 november 2015 gesteld dat sprake was van een evidente reglementaire misslag. Kozakken Boys stelde dat de vaststelling dat de speler niet speelgerechtigdheid was reglementair onhoudbaar is, waarmee het besluit vernietigbaar is wegens strijd met de reglementen en/of in strijd met de redelijkheid en billijkheid. De speler voldeed aan de gestelde voorwaarden zoals genoemd in artikel 5 RWBV. KNVB is voorbijgegaan aan de structuur van de KNVB-reglementen en ondermijnt de beslissende rol die is toebedeeld aan de scheidsrechter. De rol van de scheidsrechter vloeit voort uit regel 5 Spelregels veldvoetbal (hierna: Spelregels). De scheidsrechter heeft toestemming gegeven en daarmee op correcte wijze een bindende beslissing genomen. Door zich tot de RC te wenden, heeft de aanklager de KNVB-reglementen op onjuiste wijze toegepast.

Verder was de uitleg van regel 3 Spelregels volgens Kozakken Boys niet alleen onjuist, maar ook in strijd met de gangbare praktijk. Regel 3 wordt in het amateurvoetbal anders toegepast dan in het betaald voetbal. De toevoeging van de speler aan het wedstrijdformulier is een gangbare praktijk. De algemene uitleg van de RC is dan ook onjuist. Op 23 november heeft KNVB laten weten dat de uitspraak van de RC voor alle leden bindend is en niet kan worden gesteld dat het besluit van het Be-

stuur Betaald Voetbal naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Kozakken Boys vordert bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, dat het besluit van het Bestuur Betaald Voetbal van 18 november 2015 wordt geschorst en KNVB te bevelen om Kozakken Boys toe te laten en toegelaten te houden tot de competitie om de KNVB Beker 2015/2016 en te bepalen dat deze schorsing van het besluit zal gelden voor de periode totdat in de reeds aanhangig gemaakte bodemprocedure onherroepelijk is beslist over de vernietiging van het genoemde besluit, met veroordeling van KNVB in de kosten van deze procedure en de nakosten.

De grondslag van de vordering is dat het besluit van het Bestuur Betaald Voetbal niet op reglementaire voorgeschreven wijze tot stand is gekomen en daarom op grond van artikel 2:15 lid 1 sub b en c BW vernietigbaar is. Kozakken Boys stelt tevens dat sprake is van een onjuiste en onreglementaire behandeling van de klacht van HBS. Ook is in strijd gehandeld met de Statuten van de KNVB (hierna: Statuten) en de Spelregels en moet worden geconcludeerd dat de uitspraak van de RC in strijd is met de Statuten en Spelregels naast het feit dat deze uitspraak onbegrijpelijk en onjuist is. Tot slot is Kozakken Boys een (eerlijk) tuchtproces onthouden.

KNVB verweert zich met het feit dat door inschrijving voor de Bekercompetitie akkoord wordt gegaan met de voorwaarden van het Bekerreglement en het zogenoemde Handboek. Op 20 oktober 2015 is een aanvullende e-mail verstuurd naar onder andere Kozakken Boys waarin uitleg is gegeven over het Wedstrijdformulier Betaald Voetbal. Het besluit is volgens KNVB op een juiste manier tot stand gekomen door verwijzing naar de toelichting van de RC. Het bestreden besluit is op goede gronden genomen nu sprake is van een niet speelgerechtigde speler.

Beoordeling

De rechtbank oordeelt dat slechts marginaal kan worden getoetst of het besluit vernietigbaar is op grond van artikel 2:15 lid 1 BW en ten aanzien van de redelijkheid en billijkheid op grond van artikel 2:8 BW. Geoordeeld moet worden of KNVB in redelijkheid en naar billijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen en het besluit bij de bodemrechter stand zal houden.

Volgens de rechtbank stond het de aanklager betaald voetbal vrij om de RC om uitleg te vragen. Er mag geen sprake zijn van een onduidelijkheid bij de uitleg van artikel 10 Bekerreglement.

Door de rechter is vastgesteld dat KNVB heeft geoordeeld dat de speler niet speelgerechtigd was op basis van regel 3 Spelregels en artikel 11 RWBV. Volgens KNVB is een van de voorwaarden van artikel 5 RWBV dat voorafgaand aan de wedstrijd alle spelers worden doorgegeven aan de scheidsrechter door alle namen van de (wissel)spelers te vermelden op het wedstrijdformulier.

De rechter acht dit oordeel onbegrijpelijk. Artikel 7 RWBV regelt de speelgerechtigdheid en in lid 1 van dit artikel staat dat een speler speelgerechtigd is als is voldaan aan de voorwaarden uit artikel 5 RWBV. De voorwaarden uit artikel 5 RWBV lijken limitatief en opgave van (wissel)spelers voor de wedstrijd wordt hierin niet als voorwaarde vermeld. De andere gestelde voorwaarden laten geen ruimte voor nadere invulling, daarnaast is ook geen directe verwijzing naar regel 3 Spelregels of artikel 11 vanuit artikel 5 RWBV.

Volgens de rechter moet de onderhavige ommissie tot een andere categorie fouten worden gerekend dan een overtreding van artikel 5 RWBV. Dit artikel heeft betrekking op de formele speelgerechtigdheid. De ommissie moet worden aangemerkt als een administratief verzuim. Daarvoor geldt in het amateurvoetbal een boete van € 8,80.

Kozakken Boys heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat de scheidsrechter voorafgaand aan de wedstrijd beschikte over de namen van alle spelers. Uit de kleurenprints, de steunende verklaring van de 4e official, het omroepen van de naam van de speler door de stadionspeaker, het deelnemen aan de warming-up en het plaatsnemen in de dug-out blijkt voldoende dat de speler behoorde tot de wedstrijdselectie.

De voorzieningenrechter oordeelt ten aanzien van de rol van de scheidsrechter dat deze heeft goedgekeurd dat de speler in de 12e minuut is ingevallen, de speler werd toegevoegd aan het wedstrijdformulier en dat de scheidsrechter dit formulier na de wedstrijd heeft ondertekend. Voor de spelaangelegenheden is de beslissing van de scheidsrechter bindend. De scheidsrechter heeft geen maatregelen genomen, zoals het stilleggen voor opheldering of het staken van de wedstrijd, nadat hij opmerkte dat de speler niet op het wedstrijdformulier was opgenomen. KNVB heeft geen overtuigende verklaring gegeven om de wedstrijd ongeldig te verklaren, helemaal nu de aanklager betaald voetbal niet voornemens was tuchtrechtelijke stappen te ondernemen. Gelet op de aard van deze kortgedingprocedure komt de rechter niet toe aan nadere bewijslevering.

Beslissing

Het niet vermelden van de speler op het wedstrijdformulier kan redelijkerwijs niet tot de conclusie leiden dat hij niet speelgerechtigd was. Hiermee is voldoende aannemelijk geworden dat de bodemrechter zal oordelen dat KNVB de wedstrijd ten onrechte ongeldig heeft verklaard. De vordering van Kozakken Boys wordt toegewezen, met dien verstande dat de vordering om Kozakken Boys toegelaten te houden tot de Bekercompetitie wordt afgewezen, omdat dit deel van de vordering onbepaald is. KNVB wordt in de proceskosten veroordeeld.

Arbitragecommissie van het Instituut voor Sportrechtspreek 13 januari 2016

Zaaknr. A2015003/2015-36-01 (Ritsma (eiser)/ Koninklijke Nederlandse Vereniging voor Luchtvaart (KNVvL))

Inleiding

Eiser is een zweefvlieger die al ruim 15 jaar snelheidsrecords vliegt. Op 3 januari 2014 heeft eiser meerdere snelheidsvluchten uitgevoerd in Zuid-Afrika over een driehoek met een afstand van ongeveer 100 kilometer. Hij had zichzelf een vluchtopdracht (een 'flighttask') opgelegd waarvoor van tevoren door de sportcommissaris (official observer) de 'preflightdata' en de keerpunten op een zogenaamd declaratieformulier waren genoteerd. Het doel van dit declareren is om te voorkomen dat een zweefvlieger achteraf een flighttask fabriceert die hij zich niet van tevoren had gesteld.

Na de eerste ronding heeft eiser zonder tussenlanding een nieuwe ronding ingezet, nadat hij deze tweede poging weer in zijn beide 'flightloggers' had gedeclareerd.

In eerste instantie is de behaalde snelheid uit de eerste ronding door de Koninklijke Nederlandse Vereniging voor Luchtvaart (hierna: KNVvL) als record erkend en opgenomen in de Nederlandse lijst voor zweefvliegreports. Eiser is hiervoor gefeliciteerd door de voorzitter van de Commissie Sportzaken Zweefvliegen van KNVvL (hierna: CSZ). Een paar dagen later is de erkenning ingetrokken, omdat het voor dit soort recordaanvragen vereiste bewijs ontbrak. Reden hiervoor was dat de gegevens in de flightloggers pas waren gedeclareerd door eiser na de eerste, volgens eiser geslaagde recordvlucht. Een eventuele eerdere declaratietijd vóór de eerste vlucht of voor het opstijgen was daarmee overschreven.

Eiser is van mening dat hij nationale erkenning moet krijgen voor zijn snelheidsrecord en verwijst hiervoor naar het door de sportcommissaris mede ondertekende declaratieformulier (dat overigens alleen de opstijgtijd vermeldt). Na de recordpogingen heeft eiser een aanvraag voor toekenning als recordvlucht met vermelding in de lijst van Nederlandse records ingediend bij CSZ.

De aanvraag voldeed niet aan de internationale richtlijnen. Partijen zijn het oneens over de vraag of deze internationale eisen destijds ook voor nationale eisen golden. Eiser heeft op 1 maart 2014 een bezwaar ingediend bij CSZ tegen de intrekking van de erkenning van de recordvlucht. Dit bezwaar is op 22 augustus 2014 afgewezen. Eiser en KNVvL hebben een overeenkomst tot arbitrage gesloten die op 28 oktober 2015 bij het ISR is ingediend.

KNVvL stelt dat de recordaanvraag van eiser niet voldoet aan de nationaal en internationaal aanvaarde eis dat een snelheidsrecord alleen als record kan worden aangemerkt, als de vlieger de recordpoging vóór de vlucht als zelf gestelde opdracht heeft gedeclareerd in het geheugen van een door de IGC goedgekeurde vluchtrecorder. Alleen de als laatste vóór de start ingevoerde declaratie is hierbij geldig. Volgens KNVvL heeft eiser tijdens of na de eerste vlucht besloten dezelfde opdracht nog een keer

te vliegen. Eiser heeft de declaratie in de vluchtrecorders opnieuw ingevoerd en is daarna aan zijn tweede poging begonnen. Een flight-invalid-melding herleidde tot een declaratietijd ruim twee uur na de aanvang van de vlucht. De declaratie was dus niet conform de richtlijnen voor de vlucht ingevoerd, omdat declaratie in beide loggers pas na de geclaimde vlucht is ingevoerd. Hierdoor is niet meer vast te stellen of een eerdere juiste declaratie aanwezig was, omdat er maar één declaratie per vlucht wordt vastgelegd. Daarbij stemt de tweede vluchtopdracht niet overeen met de declaratie die door de sportcommissaris vóór de start van de eerste recordpoging was ondertekend.

Volgens KNVvL gelden de internationale eisen op grond van de Code Sportif/Sporting Code van de Fédération Aéronautique Internationale (hierna: FAI) ook voor nationale records. Zij verwijst naar de Richtlijnen Loggers d.d. 14 maart 2009 waarin wordt verwezen naar Sectie 3, artikel 4.2 en 4.2a van de Sporting Code, die onder meer inhouden 'All Flight require a preflight declaration that must be input to flightrecorder' en 'Must appear in its ICG-file'. Deze eisen zijn op 12 maart 2009 geplaatst op de website van de CSZ. KNVvL stelt dat al in 2000 en 2004 melding is gemaakt van de geldigheid van deze regels voor het gebruik van vluchtdecoders, in 2009 van de Richtlijnen Loggers en dat in 2013 al op de website werd vermeld dat de in de vluchtcomputer vastgelegde vluchtopdracht bepalend is voor de vluchttuitvoering.

Eiser betwist deze publicatie en stelt hiermee niet bekend te zijn. Hij stelt dat ten tijde van zijn recordvlucht volgens de website van de CSZ voor de beschrijving van de vlucht het door de sportcommissaris ondertekende declaratieformulier met de daarop door deze genoteerde startlocatie en starttijd bepalend was. De Nederlandse regelgeving vereist alleen een schriftelijke declaratie en geen elektronische declaratie, waardoor dit volgens eiser voldoende was.

Eiser vordert de definitieve erkenning van zijn nationale record, opname in de recordlijst, mededeling daarvan op het KNVvL-forum zweefportaal.nl en in het onafhankelijke zweefvliegersforum van zweefvliegenonline en veroordeling van KNVvL in de kosten van deze arbitrageprocedure.

De beoordeling

Eiser is van mening dat zijn 'officieel' en 'definitief' toegewezen record onterecht is ingetrokken. De felicitaties van de voorzitter van de CSZ hebben bij hem verwachtingen gewekt. Volgens de arbiter kunnen vergissingen echter nooit de reden zijn om een in werkelijkheid niet of onreglementair behaald of anderszins dubieus record te erkennen.

Ook het argument dat eiser niet bekend was met de gelding van Sporting Code van de FAI voor Nederlandse records en deze gelding nog steeds betwist, gaat niet op.

Opname van het door eiser geclaimde record in de digitale gepubliceerde nationale recordlijst met vermelding van de declaratie niet vóór, maar na de recordvlucht, zal

veel vragen oproepen. Van KNVvL kan niet verwacht worden dat zij daarbij ter correctie melding maakt van de schriftelijke declaratie die wel voor de vlucht is gedaan, net als dat van de raadgevers van de recordlijst niet kan worden verwacht dat zij dit serieus nemen. De arbiter acht het wel betreurenswaardig dat er zoveel twijfels kunnen rijzen over wat de aan records gestelde eisen per dag inhouden.

Ten aanzien van de recordvlucht van eiser ontbreekt objectieve controleerbaarheid en dus geloofwaardigheid. Ook ontbreken essentiële vereisten voor erkenning, omdat de elektronisch vastgelegde gegevens wijzen op een ongebruikelijke toedracht van taakstelling achteraf, terwijl iedereen die deze recordvlucht bekijkt de conclusie 'invalid' of 'not valid' te zien krijgt.

Eenduidigheid en internationale betrouwbaarheid moeten prevaleren boven de ook aan eiser toe te schrijven onduidelijkheden, gecreëerde twijfels en eventuele verwachtingen. In het digitale tijdperk is het niet onredelijk, doch billijk om in een wereld van via internet controleerbare records voorbij te gaan aan schriftelijke correcties met behulp van een sportcommissaris of arbiter.

Voor officiële erkenning van de onderhavige recordvlucht van eiser is daarom geen grond.

Hierdoor komt de arbiter niet meer toe aan het overige wat partijen hebben aangevoerd.

De beslissing

De arbitragecommissie wijst het verzoek van eiser af en veroordeelt hem tot betaling van de kosten van arbitrage.

Arbitragecommissie KNVB 14 maart 2016

Arbitraal vonnis nr. 1425 (B.C. de Bruijn (De Bruijn)/Sportvereniging Gouda (SV Gouda))

Inleiding

De Bruijn heeft een verzoek bij de arbitragecommissie ingediend waarin hij verzoekt om het besluit te vernietigen van de buitengewone ledenvergadering van 28 oktober 2015 van SV Gouda, naar aanleiding van het aangenomen voorstel van het bestuur om het prestatieve voetbal op zondag op te heffen.

De Bruijn stelt dat er tijdens de vergadering geen mogelijkheid was om te praten over het voorgenomen besluit en dat alleen schriftelijk voor of tegen het voorstel kon worden gestemd. Bij het openen van de vergadering heeft hij hier bezwaar tegen gemaakt. Volgens De Bruijn geschiedt stemming over zaken op grond van artikel 17 lid 8 van de statuten mondeling.

SV Gouda voert verweer en wijst erop dat het voorstel van het bestuur om te stoppen met prestatief voetbal op zondag niet zomaar is genomen. Zij heeft geprobeerd dit bespreekbaar te maken met diverse commissies en vervolgens geconcludeerd dat van de meeste punten niet veel terecht is gekomen. Tijdens de alv in juni 2015 zou het voornemen tot het opheffen van het prestatief zondagelftal worden behandeld. Doordat er tijdens deze le-

denvergadering een dreigende sfeer was, is deze stilgelegd en is besloten het voorgenomen plan van het bestuur te behandelen tijdens een buitengewone algemene ledenvergadering. Deze vond plaats op 28 oktober 2015 en hier zou worden gestemd over het voorstel van het bestuur om te stoppen met prestatief voetbal op zondag met ingang van seizoen 2016-2017. SV Gouda heeft veel aandacht besteed aan de wijze waarop de vergadering zou plaatsvinden. De commissie 'Vrienden van Gouda Zondag' heeft bijvoorbeeld geadviseerd de stemming schriftelijk te laten plaatsvinden met het voorstel als enige agendapunt. SV Gouda stelt dat wel vaker schriftelijk is gestemd en dat het bestuur juist vanwege de onrust omtrent het voorstel zorgvuldig wilde handelen. Het prestatief zondagelftal is in feite al opgeheven en uit de competitie gehaald. SV Gouda stelt verder dat geen sprake was van een formeel besluit van de ledenvergadering, maar dat aan de ledenvergadering is gevraagd of het bestuur mocht besluiten om tot het daadwerkelijk opheffen van de prestatieve zondagteams over te gaan met ingang van seizoen 2016-2017.

Beoordeling

Beide partijen zijn lid van KNVB. De arbitragecommissie is daarom op grond van artikel 8 van de statuten jo. artikel 1 van het arbitragereglement in beginsel bevoegd om van het geschil kennis te nemen. Het gaat om de vraag die door het bestuur aan de bijzondere algemene ledenvergadering op 28 oktober 2015 is voorgelegd: mag het bestuur overgaan tot opheffen van de prestatieve zondagelftallen? Volgens de arbitragecommissie betreft dit geen formeel besluit van de ledenvergadering tot opheffing van het prestatieve zondagvoetbal, omdat aan het bestuur over wordt gelaten om dit al dan niet te doen. Het bestuur heeft dit nog niet formeel besloten. Er is geen besluit tot opheffing van het prestatieve zondagvoetbal genomen en het zondagelftal is in feite al uit de competitie gehaald en opgeheven. Hierdoor heeft De Bruijn onvoldoende belang om bij de arbitragecommissie te klagen over de gang van zaken tijdens de algemene ledenvergadering op 28 oktober 2015 en over de al dan niet juiste wijze van stemming die heeft plaatsgevonden.

Verder stelt de arbitragecommissie dat als de vordering van De Bruijn al zou zien op vernietiging van een formeel besluit van SV Gouda, zij niet bevoegd zou zijn geweest om daarvan kennis te nemen gezien het bepaalde in artikel 1020 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. In lid 3 van dit artikel staat dat de overeenkomst tot arbitrage niet mag leiden tot vaststelling van rechtsgevolgen welke niet ter vrije bepaling van de partijen staan.

Beslissing

De arbitragecommissie wijst de vordering van De Bruijn af. Op de overige punten die partijen hebben aangevoerd gaat de arbitragecommissie niet in, omdat deze geen onderwerp van het geschil uitmaken. De Bruijn wordt veroordeeld in de arbitragekosten. Deze worden voor KNVB begroot op € 475 en voor SV Gouda op nihil.